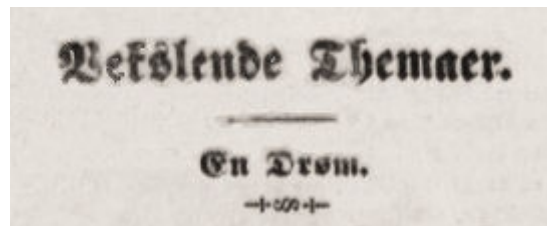

Herman Bang: "Vekslende Themaer - En Drøm".

Vekslende Themaer

E n D r ø m

af

Herman Bang

Fra Nationaltidende den 30. december 1883

En Drøm.

-----|o0o|-----

Det var en besynderlig Drøm. Jeg vil fortælle den just som jeg drømte den.

- - -

Jeg gik i en Skov. Jeg syntes, det var en Bøgelund, men siden blev det Granstammer, der stod omkring mig, og jeg følte mig med en Gang angst, fordi der var saa tyst. Og jeg gik hen og følte paa et af de mægtigste Træer; dets Stamme var af Sten. Da jeg mærkede det, skælvede jeg.

Men jeg turde ikke vende om, og jeg blev ved at gaa mellem Forsteningerne. Det var ikke Dag og ikke Nat, men et underligt graat og koldt Lys, som det første Skær af Morgenen, hvilede over Alting.

Da kom pludselig - som det sker i Drømme - en Mand frem paa Veien. Han gik ved Siden af mig, uden at jeg havde mærket det.

"Hvor skal du hen", spurgte han. "Du har saadan en Hast".

"Jeg har forvildet mig", svarede jeg.

"Ja saa - jeg skal vise Dig Vei." Og den Fremmede tog min Haand i sin. Jeg skreg ikke og gjorde ingen Modstand, men jeg troede, at jeg gik ved Siden af Døden.

Vi vandrede frem, og ved hvert Skridt var det, som Livet bag os flygtede tusinde Mile, og Jorden svandt saa glidende bort under mine Fødder.

"Jeg gaar til Arenes Møde, sagde Manden ved min Side. Du kan følge med".

Jeg forstod han ikke, men jeg turde ikke spørge. Naar han talte, lød hans Stemme som i et tomt Rum.

Træerne forsvandt. Vi gik over en vid Steppe eller maaske paa et frossent Hav. Thi mine Fødder bleve kolde som is. Himlen var graa og livløs som et Ligs brystne Øie.

Men da standsede vi tilsidst foran et uhyre Bjerg. Det var dækket af Sne, og det lyste blaaligt i Skær fra Stjernerne.

"Her er det, sagde den Fremmede. Her bo Aarenes Aander".

Og i næste Nu stode vi - han og jeg, han holdt endnu min Haand - i en uhyre Sal. Der var intet Lys, og der var ikke mørke. I et Halvskær saa jeg en Hær af Hoveder, og jeg fornåm en uafbrudt Hvisken.

"Det er de svundne Aar", sagde min Ledsager, og jeg følte, at vi stod midt iblandt Aanderne.

"Hvorom tale de?" spurgte jeg.

"De venter paa, at deres Broder skal aflægge Regnskab".

Da sprang Bjergvæggen op, og jeg saa det gamle Aar. Et langt Raab hilste ham gjennem hele Hallen. Og der blev en pludselig Forvirring. Det var ikke Støi. Men det lignede en Lyd som den, naar en uhyre Sildestime glider gjennem Vand. Der kom Kuldepust over mine Kinder. Og alle Skikkelserne - de vare ikke Skygger - og dog havde de ikke Legemer - trængtes sammen.

Det gamle Aar talte. Og mens han talte i et Tungemaal, jeg ikke forstod, lød der fra Skaren snart Jubel og snart Veraab. Det var samme Lyd, så jeg gyste derved.

Og mens jeg lyttede, opfangede jeg et eneste Navn: Ivan Turgenjew.

Det hilstes med Skrig, og som et oprørt Hav saa jeg alle Hoveder bevæges og en Hær af oprakte Hænder.

Men da rejste sig midt i Skaren en Kæmpeskikkelse. Jeg syntes, han fyldte hele Rummet. "Det er Tiden", sagde den Fremmede.

Og Kæmpen strakte Haanden ud, og Aandernes Støi forstummede i en tynd Lyd som sagte Skvulpen af Vand, og jeg hørte atter det gamle Aars Ryst.

Stemmen steg og faldt som en Messe.

Da han holdt inde, var der helt tyst. En uendelig Stilhed. Men Tiden reiste sig atter, og jeg forstod de ventede alle.

Det lød som en Lyd af Metal, da han talte kun to Ord:

"Ivan Turgenjew".

Og langt borte, uendelig frem rullede Navnet, og pludselig saa jeg i Halles Baggrund Havet, som Aandernes Skare havde skjult. Tidens Ord rullede som et Ekko over Vandende.

Da var det, som om med en Gang en mer end tusindstemmig Mumlen steg fra Havets Dyb. De kommende Aar, der slumrede i Tidernes Hav, modtog den Udødeliges Navn.

Da kom med et en rank Skikkelse frem paa Havet. Hans Hoved var tilhyllet, saa jeg saa ikke hans Ansigt.

Han gik frem imod Tidens Aand, mens jeg betragtede ham.

"Ser Du ham", sagde den Fremmede, der stod ved min Side, "det er det nye Aar".

"Ja, jeg har set ham".

Og rundt om faldt Arenes Aander pludselig i Knæ. Jeg saa disse Tusinder af bøiede Nakker rundt om mig.

Tiden alene stod opreist. Mens den atter talte Ord, som jeg ikke forstod, lagde den Hænderne paa Aarets Hoved. Men jeg blev ved at stirre paa Sløret, der dækkede Aarets Ansigt.

"Hvorfor ser vi ikke hans Ansigt?" spurgte jeg.

Den Fremmede tyssede paa mig: "Han salves" sagde han, "Ti".

Og atter oprakte Aarenes Aander Hænderne. Jeg saa op. Bjergets Loft var blevet Himlens Kuppel. Som en stjernebesat Vinternat laa den hen.

Da reiste det nye Aar sig stum, og rank gik han frem gennem de Knælende.

Hans Ansigt var tilhyllet.

Igjen fristedes jeg og spurgte: "Men hans Ansigt?"

Da knugede den Fremmede min Haand, og mens hans Øine luede mod mig, sagde han: "Turde Du se det?"

Og han skød mig bort.

Pludselig stod jeg alene ved en Strand. Saa vidt Øiet rakte, saa jeg det uendelige Hav. En Maageflok fløi op med et Skrig . . .

Og jeg vaagnede.

- - -

Det var min Drøm.

-----|o0o|-----